

Bjarke Schjødt Larsen

MIKKEL'S MONSTER JUICE

Illustreret af Thomas Hjorthaab

★ ★
Alvilda
★

Mutantmarsvin

Min bror, Mikkel, er en gal videnskabsmand. Seriøst. En af dem der i hvid kittel og med eget laboratorium i kælderen. Vores kælder. Og så er han hele tiden i gang med et nyt langt ude eksperiment.

Det er derfor, jeg ligger her nu. Midt i haven med en 50 kilo tung blanding af mit marsvin og en bulldog over mig. Bare en helt almindelig dag i Anton Jepsens liv.

”Mikkel, få det bæst væk!”

”Ja, ja,” siger Mikkel og ser lidt forvirret ud. I hånden har han stadig den lille sprøjte, han brugte til at fodre mit marsvin, Gumle, med sin nyeste opfindelse. ”Han er jo bare glad for at se dig.”

”Mikkel!” Jeg kæmper med at holde Gumles to skarpe fortænder væk fra mit ansigt. Det kan godt være, at Gumle bare vil slikke mig venligt på næsen, men hans gebis er i stand til at prikke øjne ud.

Mikkel åbner døren til redskabsskuret ude i haven og peger. ”Prøv at se, om du kan kaste ham herind.”

”Er du sindssyg?” mumler jeg og ruller rundt på græsset for at få kastet den forvoksede blanding af Gumle og hund af mig. Musklerne er helt klart hundens, poterne helt klart marsvinets – og jeg har glemt at klippe negle på ham. ”Han vejer sgu da et ton.”

Mikkel ruller med øjnene og stikker sprøjten i lommen. Så finder han en spade inde i skuret og slår ud efter blandingsbæstet. Gumle ser vredt på ham. Mikkel har nu hele hans opmærksomhed.

Det giver mig chancen, og ved hjælp af muskler, der sikkert er ømme i aften, får jeg smidt Gumle ind i skuret. Mikkel skynder sig at stikke spaden ind i håndtaget som en improviseret slå.

Jeg får børstet marsvinehår og jord af tøjet og kikker på skuret. Jeg kan høre, at Gumle tumler rundt derinde og hiver og flår i alt, hvad den kan komme til. ”Hvad så nu? Har du ikke noget modgift?”

”Det er ikke nødvendigt.” Mikkel stiller sig tæt på skuret og kikker ind ad et lille hul i bræddevæggen. Han tager sin mobil op af lommen og trykker på diktafon-appen. ”Note: Blandingen bibeholder værtsdyrets personlighed og mentale karakteristika.”

”Det er altså *mit* marsvin. Du kan ikke bare lade det være sådan der.”

”Tag det roligt, Anton.” Mikkkel fjerner hovedet fra det lille hul i væggen og kikker på sin mobil. Så rækker han mig den. ”Når jeg åbner, tager du billeder af ham, okay?”

”Åbner? Men vi har jo lige fået ham derind!” siger jeg.

”Jeg ved det,” siger Mikkkel. ”Men jeg skal bruge et billede.” Jeg kan høre på hans tonefald, at det er nyttesløst at protestere.

Jeg himler med øjnene og tager mobilen. Så indstiller jeg kameraet og er klar. ”Og hvad så bagefter? Så skal vi jo fange ham igen.”

”Ikke hvis jeg har regnet rigtigt.” Mikkkel fjerner spaden fra døren, og Gumle-hybriden slår næsten hængslerne i stykker på vej ud. Det er svært at tage billeder med et savlende monsternarsvin løbende direkte mod sig, men det lykkes at få et par stykker.

”Bliv ved, bliv ved!” råber Mikkkel, mens Gumle gør klar til at hoppe.

Dyret springer, da jeg skal til at tage det sidste billede. Så sker det: Først skrumper bagbenene, så halen og resten af bagkroppen. Forpoterne skal lige til at slå mig i jorden, da de igen får marsvinestørrelse. Det sidste, der forvandler sig, er hovedet. Til sidst står Gumle og gnasker græs, som om intet var hændt.

”Sådan,” siger Mikkkel sejrrikt og samler sin telefon op fra græsset, hvor jeg tabte den. ”Det lykkedes. Så du, at det lykkedes?”

”Ja, jeg var her ligesom,” mumler jeg. ”Lad os få ryddet op, inden mor kommer hjem.”

”Jeg har ikke tid. Jeg skal have skrevet noter, mens jeg stadig har det hele i frisk erindring.” Mikkel snurrer rundt. Kitlen står om ham som en kappe. Så løber han tilbage til kælder døren.

Jeps, det er min bror, mine damer og herrer. Mor og far er bange for, at han måske fejler et eller andet. Jeg tror bare, han er en selvcentreret nørd.

Døren til skuret kan heldigvis sættes på igen. Jeg ville ikke orke at forklare, hvad der var sket, så det er meget godt. Da jeg har ordnet det, går jeg tilbage mod kælderen. Vi deler den, mig og Mikkel. Han har det største værelse, selvfølgelig. Der skal jo være plads til hans laboratorium, som han sagde dengang, vi skulle fordele værelser. Og som altid fik han sin vilje.

Mit værelse er raseret. Den ene hylde er revet ned, mit sengetøj er flænset, og Gumles bur er splittet fuldstændigt ad. Som om noget stort og tungt har kæmpet sig vej ud af det. Typisk Mikkel ikke at tænke på den slags. Han kunne sgu da for helvede have taget ham med ind på sit eget værelse.

”Mikkel!” råber jeg gennem gangen. ”Du skylder mig et nyt marsvinebur!”

Han svarer ikke. Jeg sætter Gumle ind i buret igen og finder et stykke pap til at sætte over hullet. Med lidt

gaffertape er problemet løst, og marsvinet kan passe sig selv.

Gumle er egentlig ikke mit marsvin. Først var det Mikkels. Men mor var alligevel lidt nervøs over at lade ham stå i laboratoriet – især efter at Mikkel prøvede at lave benzin af Gumles pøller. Det osede og stank i hele hytten. Og så fik jeg Gumle. Men Mikkel betragter ham desværre stadig som sit private forsøgsdyr.

Jeg hænger hylden op igen og samler mine ting op. Min kaktus har overlevet, men pokalerne har fået et par buler. De er fra dengang, jeg stadig spillede ishockey. Jeg stiller dem op på hylden og drejer dem, så bulerne ikke kan ses.

Sengetøjet er helt ødelagt. Jeg skubber det ned på gulvet og lægger mig på madrassen. Velkommen til mit liv med en gal videnskabsmand.

Er der andet, man skal vide om min familie? Jo, vores forældre er aldrig hjemme. Og i hvert fald slet ikke samtidig. Hvis ikke jeg vidste bedre, ville jeg tro, de ikke kendte hinanden, men bare delte hus, fordi det var billigt.

Mor er kirurg og har aldrig fri. Der er åbenbart virkelig mange mennesker, der skal opereres i hjernen. Far er journalist og tilbringer det meste af sin tid i diverse krigszoner. Alligevel ser vi ham mere end mor. Vi skal bare tænde for nyhederne.

Jeg sukker og går ovenpå og begynder at lave mad. Det er næsten altid mig, der laver mad. Eller også kommer onkel Rasmus over. Det sker også. Men for det meste laver jeg mad, for hvis Mikkel gør det, er der for stor risiko for, at gryderne eksploderer.

”Der er mad!” råber jeg ned ad trappen og går tilbage til komfuret. Så tænder jeg for iPad’en og ser en YouTube-video med et jysk ishockeyhold. Mit gamle hold skal spille mod det i weekenden. Selvom jeg selvfølgelig ikke kan tage med, kan jeg ikke lade være med at tjekke dem ud. De spiller godt. Vi får kamp til stregen.

”Mikkel, det er nu!” råber jeg igen, denne gang lidt højere.

”Ja ja,” råber han tilbage.

Jeg hælder maden ud på to tallerkener og stiller dem på spisebordet. Jeg skal til at råbe igen, da jeg hører ham på trappen.

”Hvad skal vi have?”

”Kylling med bønner og ris.”

Vi sætter os og begynder at spise.

”Husk dine grøntsager,” siger jeg med munden fuld af mad og peger med gaflen. ”Det er dem, der giver energi.”

”De er også kedelige,” siger han og sluger resten af kyllingen.

”Hvordan går det med dit eksperiment?” spørger jeg.

”Monsterjuicen?” Han ser op. Hans briller er helt

fedtede. ”Det går fremad. Jeg kan nu sikre, at værtsdyret, som er under forvandling, altid bibeholder sin originale størrelse. Jeg bør nok foretage nogle flere tests, men jeg tænker, at vi viser Bjarne det i morgen.”

”Virkelig? Muldvarpen?” siger jeg skeptisk. Bjarne er vores fysik/kemi-lærer og Mikkels største idol. Vi andre kalder ham Muldvarpen, fordi han ligner en muldvarp. Han har hinkestensbriller, nærmest ingen hage, men til gengæld masser af hals. Vorten på kinden er den værste. Og så spytter han, når han taler.

”Ja, han skal se blandingen. Måske han kan fortælle os, hvordan vi stabiliserer forvandlingen.” Mikkkel har opgivet grøntsagerne, og jeg har opgivet at høre efter. ”Prøv lige at forestille dig, hvad man kan med sådan en monsterjuice, når den først er stabiliseret.”

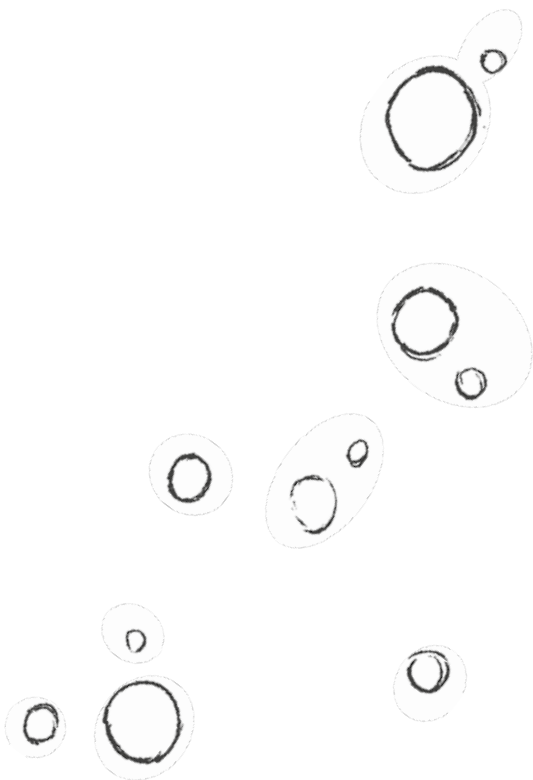
”Ja, det er da helt fantastisk,” siger jeg og tager tallerkenerne af bordet. ”Hjælper du med opvasken?”

Mikkkel kikker tilbage mod kældertrappen, og jeg trækker på skuldrene. ”Bare gå.” Det er også lige meget, vi har opvaskemaskine.

Opvaskemaskinen brummer beroligende, mens jeg begynder at smøre madpakker til os begge. I gamle dage havde vi en barnepige, men hun blev træt af de mange eksplosioner og farverige opfindelser, så hun sagde op. Det gjorde de ti andre også.

Til sidst gav mor og far bare op og lod os passe os selv. Så må det bare være sådan, tænkte de. Bare Rasmus kan se forbi en gang imellem og tjekke, at alt er, som det skal være.

Og jeg burde også bare passe mig selv, smøre min egen madpakke, lave min egen mad og være bundligglad med tvillingetyranen i kælderen. Men det er rigeligt med én selvcentreret nørd i familien. Og nogen skal jo passe på ham.

Muldvarpen

Vi har fysik/kemi sidst på dagen. Hele klassen sidder bag gule borde, som står i en hestesko. Der er en stikkontakt og en gashane ved hver plads. Mikkel er helt elektrisk, da vi går ind, også selvom jeg har bedt ham om først at tale med Bjarne *efter* timen. Jeg orker ikke at forklare hele klassen, hvad min freakbror nu har gang i.

Jeg hilser på Joakim og sætter mig, mens Mikkel går videre om på den anden side af hestekoen.

I fysik/kemi er vi inddelt i par. Muldvarpen ville selvfølgelig ikke lade tvillingerne være sammen, så jeg endte med at blive makker med min bedste ven, Joakim. Og Mikkel, ja, han fik selvfølgelig Ella. Suk. Dejlige Ella.

Ella er den smukkeste pige på hele Tanløse Skole. Og jeg overdriver ikke. Hun har langt, lyst hår, som er klippet helt rigtigt. Hun er født med evnen til altid at se godt ud. Selv om vinteren, når vi andre er rød næsede og pakket

ind i tøj, ligner hun en gudinde blandt syge cirkusklovne. Jeg fatter det ikke. Men jeg behøver heller ikke fatte det. Hun er Ella, og jeg er helt igennem vild med hende.

”Du kan godt glemme hende,” siger Joakim og finder bunsenbrænder og reagensglas frem. ”Hun sidder ved siden af din nørdbroder, og jeg kan ikke forestille mig, at hun vil have *noget* med jeres gener at gøre uden for fysik/kemi.”

Jeg trækker på skuldrene. Han har jo nok ret. Her skal det siges, at mig og Mikkel er enæggede tvillinger. Fjerner man vores tøj, briller og hår, er vi som kloner af hinanden. Jeg har bare fundet ud af, at sandsynligheden for at få venner er størst, hvis man gør lidt ud af sig selv, mens han af en eller anden grund har besluttet sig for, at han hellere vil ligne Muldvarpen.

”Glæder du dig til weekenden?” spørger jeg Joakim, mens vi sætter forsøget op. Ingen af os er helt med på, hvad vi skal teste, men så længe vi følger arbejdsarket, plejer det at gå.

”Kampen? Ja, sgu. Jyderne er for hårde,” svarer Joakim og går i gang med forsøget. Han har mere styr på det end mig. ”Det er en skam, at du ikke kan være med.”

”Helt vildt enig.”

”Kan du ikke få Mikkel anbragt på en anstalt imens? Det kan jo endda være, de vil beholde ham.” Joakim gnægger og skæver til Muldvarpen, der sidder fordybet

i en bog. Muldvarpen underviser ikke. Han er bare til stede. Hvorfor skulle han også belemres med at undervise os uvidende amøber?

”God idé.” Jeg kommer til at smile ved tanken. ”Kender du en god anstalt her i nærheden?”

”Næh, beklager.”

Væsken i reagensglasset bobler, og det samme sker i de andre grupper. Yes! Vi har gjort det rigtigt.

”Men hvis jeg finder en god en i Jylland, sejler vi ham sgu bare derover,” siger han.

”Mangler I noget at lave?” Muldvarpen ser op fra bogen snarere irriteret end forbløffet. ”Nå ...?”

Der er helt stille i lokalet, mens folk venter på Herrens ord. Sådan kan han lide det. Muldvarpen og hans usle slaver.

”Godt, kan I ikke bare lave næste opgave så?” sukker han og sætter sig igen til at læse. En hvid konvolut falder ud af hans bog. Det er en af dem med rude i. Han griber den i luften, som en rovfugl griber et bytte i flugten, og stopper den ind i bogen igen. Så kikker han op og stirrer på hver og en af os gennem de tykke briller. ”Kom så i gang.”

Joakim går i gang med at sætte næste forsøg op. Jeg leder efter ingredienserne. Mikkell er allerede færdig. Nu sidder han bare sammen med Ella og snakker.

Hun griner. Det er en smuk latter. Oprigtig og helt

utvungen. Hun griner af noget, Mikkkel har sagt. Hvorfor griner hun af det? Mikkkel kan sgu da ikke være sjov.

Gid der rent faktisk var en anstalt i Jylland.

Det ringer ud, og de andre forlader klassen hurtigere, end man kan blinke.

”Kommer du?” spørger Joakim, men han kender allerede svaret.

”Jeg skal lige ...”

Han nikker og går.

”Tak for i dag,” hører jeg Mikkkel sige. Ella krammer ham og går forbi mig på vej ud til gangen.

”Hej Anton!”

”H-hej, øh ...” mumler jeg og kommer til at stirre på hende. Hun smiler bare og går videre.

”Nå, er du klar?” Mikkkel kommer hen til mig med tasken på ryggen. Han har stukket armene igennem begge stropperne i stedet for bare at slynge tasken over skulderen, som normale mennesker gør. I hænderne har han en af sine brune mapper: *Projekt 95 – Monsterjuice*.

”Øh ...” Jeg ryster på hovedet og skubber Ella lidt væk i mine tanker. ”Hvad er det, vi skal nu?”

”Snakke med Bjarne.” Mikkkel himler med øjnene. ”Hvorfor tror du, jeg har slæbt den her med? For ikke at tale om juicen?” Han ryster sin taske, så et eller andet nede i den klirrer og skvulper.

”Er han ikke gået?”

”Nej nej, han sidder inde på lageret.” Mikkel går hen til døren ved siden af tavlen og banker på.

”Gå væk! Jeg arbejder.”

”Det er Mikkel Jepsen. Jeg har et forsøg med.”

Der er ti sekunders stilhed. Så kan man høre en stol skrabe mod gulvet og papirer blive flyttet i al hast. Tunge skridt og et endnu tungere åndedræt. Så bliver døren åbnet. ”Hej Mikkel. Kom ind.”

Mikkel går ind, og jeg følger med. Muldvarpen ser mig an. Hans pupiller er kæmpestore bag brilleglassene. ”Anton, ikke?”

Jeg nikker, chokeret over, at han rent faktisk kan huske mit navn.

”Det er min bror,” siger Mikkel og sætter sig i stolen foran skrivebordet.

Bjarne sætter sig bag bordet. Han folder hænderne og lægger dem på bordet. ”Nå, hvad har du til mig?”

Han har indrettet baglokalet som et lille kontor. Et lille skrivebord er omgivet af gamle lærebøger og bunsenbrændere.

På en lang hylde står der flere reagensglas med en klar væske i. På etiketterne står der ”Ætanol”. På hylden nedenunder står der et drikkeglas.

”Monsterjuice,” siger Muldvarpen og tager de billeder, jeg tog i går, ud af mappen.

Han retter på sine briller og nærstuderer et af dem. ”Er det fotomanipulation?”

”Nej,” siger Mikkel med et smørret grin. ”Det er skam verdens første eksemplar af en bulldog-marsvin-hybrid.”

”Du tager gas på mig,” sprutter Muldvarpen og rejser sig fra bordet. Han går direkte hen mod mig, griber glas- set og hælder noget af ætanolen op. ”Virker det?”

”Jeg kunne da ikke finde på at lyve for dig.” Mikkel vender sig med et selvtilfredst smil i stolen.

”Jeg er nødt til at have konkrete beviser, Mikkel. Det her ...” Han peger på billederne. ”Billeder er ikke nok nu om dage.”

”Det tænkte jeg nok, du ville sige.” Mikkel rejser sig og åbner sin taske. Så finder han colaflasken med den lysegrønne væske frem. ”Så se godt efter her.” Han tager flasken til munden, og inden jeg kan nå at stoppe ham, har han drukket dens indhold.

”Var det monsterjuice?” Muldvarpen stirrer på min bror, der nikker.

”Ja. Det virker nok lidt langsommere på mig, end det gjorde på marsvinet. Det skal lige helt ned i kro- ohpfh ...” Det rammer ham som en mavepuster. Små hår vokser frem i hans ansigt. Hænderne bliver krogede, og neglene lange og mørke. Kinderne bliver oppustede, ørerne vokser, så de bliver næsten lige så store som ho- vedet. Pludselig er han ikke Mikkel længere. Han er et

marsvin. Et marsvin på to ben og med min brors tøj på.

”Så for ...” Muldvarpen kan ikke lukke munden. Det kan jeg heller ikke. Hvordan fanden kunne Mikkel finde på bare at drikke det? Alt muligt kunne jo være gået galt ...

”Nemlig. Verdens første menneske-marsvin-hybrid. Hvad siger du så?” siger marsvine-Mikkel.

”Jeg bliver ri...” begynder Muldvarpen, men stopper så op. ”Vent, er virkningen ... permanent?”

Marsvinedrengen ryster på hovedet. ”Nej, jeg har ikke fået stabiliseret processen endnu. Men det sker snart. Senere vil jeg også kunne bestemme, hvilke karakteristika jeg vil overføre ...”

”Javel, javel,” mumler Muldvarpen. ”Jeg må ... Det her må undersøges nærmere ... Jeg læser din mappe. Vi ses i morgen.” Han samler papirerne sammen og rejser sig for at genne os ud ad døren. Jeg hader at blive skubbet, så jeg trækker mig lidt væk fra ham og ser så et brev flyve ud af hans papirbunke. Jeg bukker mig ned og samler det op fra gulvet. Jeg rækker det til ham. ”Du tabte det her ... gældsbev?”

”Hm!” Han river det ud af hænderne på mig, skubber os ud ad døren og smækker den hårdt bag os.

”Okaaay ...” siger jeg. ”Er han altid så sær?”

”Han er videnskabsmand,” siger Mikkel.

Jeg trækker på skuldrene. De er lige skøre, begge to. Jeg

vender mig om for at gå ud i gården. Mikkel stopper mig.
”Hvor skal du hen?” Han står med poterne over kors.

”Nå ja,” siger jeg. ”Vi er vist nødt til at blive her, til det går over.”

”Det har vi videnskabsmænd ikke tid til,” siger Mikkel roligt og går hen mod døren. ”Giv mig din hættetrøje.”

Han tager den hurtigt på og trækker hættten over hovedet. Så går vi ud på gangen. Her finder han et par glemte vanter fra i vinter og trækker dem over kløer og poter. Så vender han sig mod mig. ”Skal du med?”

”Hvorhen?”

”På Naturhistorisk Museum. Det er research.”

”Vi har altså dansk i sidste time.”

”Hvem har tid til digte og diktat, når videnskaben kalder? Du har meget at lære, Anton.”

Suk. Jeg kan allerede mærke, at det her går galt.

